

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.576 van 30 september 1999
in de zaak A. 81.117/X-8520.**

In zake : de v.z.w. MINDER-VALIDEN (MIVALTI),
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DEKEYZER,
kantoor houdende te 8210 ZEDELGEM-VELDEGEM,
Torhoutsesteenweg 266

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
v.z.w. MINDER-VALIDEN TIELT op 16 november 1998 heeft
ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoer-
legging van het besluit van 22 september 1998 van de
Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en
Ruimtelijke Ordening waarbij de beslissing van 18 mei
1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad
van West-Vlaanderen tot afgifte van de vergunning tot
het bouwen van ergoruimten op een perceel gelegen te
Tielt, Gruuthusestraat 36, kadastraal bekend sectie G,
nr. 217d, vernietigd wordt;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 26 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. VANDIERENDONCK die, loco Advocaat H. DEKEYZER verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat M. BRUGGEMAN die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij doet gelden :

"De weigering van de bouwvergunning betekent voor verzoekster bovendien een moeilijk te herstellen nadeel, en wel om volgende redenen :

Door de Vlaamse Minister MARTENS, bevoegd voor Cultuur, Gezin en Welzijn werd d.d. 28-07-1997 aan verzoekster een voorlopige vergunning verleend voor 10 extra plaatsen in het dagcentrum en het tehuis (stuk IV/1);

Deze voorlopige vergunning heeft slechts een geldigheidsduur van 2 jaar, ingaand vanaf de kennisgeving, dewelke is gebeurd bij aangetekend schrijven 30-07-1997, zodat de termijn op 01-10-1999 afloopt;

De vergunning zal slechts verlengd worden voor zover binnen die tijdspanne de nodige infrastructuurwerken werden uitgevoerd;

De weigering van de bouwvergunning geeft als gevolg dat verzoekster niet de nodige infrastructuurwerken kan uitvoeren;

Dit betekent dat de 10 mentaal gehandicapten die voorlopig worden gehuisvest in de noodchalet in de tuin, na afloop van de geldigheids termijn van de voorlopige vergunning de instelling zullen moeten verlaten;

Immers, verzoekster verliest haar erkenning voor deze plaatsen;

Het gegeven dat verzoekster thans de nieuwe ergoruimten niet kan bouwen betekent ook dat de bij voornoemde voorlopige vergunning 10 extra toegekende bedden voor het tehuis niet kunnen worden ingevuld;

Dit is niet verantwoord gelet op de wachtlijst voor het tehuis, en deze mentaal gehandicapten aldus niet de verzorging krijgen die ze nodig hebben;

Indien de nieuwe gebouwen niet worden vergund, en indien verzoekster haar huidige erkenning wil behouden, zal de gehele instelling dienen geherlocaliseerd te worden in de nabije omgeving;

Reden waarom de gehele instelling dient verplaatst te worden is gelegen in de aard van de therapie (cf. feitenrelaas m.b.t. ortho-agogiek) en het feit dat de meeste gehandicapten zich slechts over beperkte afstand kunnen bewegen, zodat alle gebouwen op hetzelfde domein bereikbaar dienen te zijn;

Deze mogelijkheid tot herinplanting werd reeds door de gemeente onderzocht in het kader van de ingediende bouwaanvraag;

De enige mogelijke locatie voor inplanting betrof de eigendom SPIESSENS;

Deze mogelijkheid werd duidelijk afgewezen :

'Als conclusie kan men stellen dat de eigendom SPIESSENS als alternatieve inplanting niet wordt weerhouden gezien het ongunstig advies van de Inspectie van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap'. (stuk II/3)

Met andere woorden, verzoekster kan geen gebruik maken van herinplanting van de instelling ten einde haar erkenning te behouden;

Herinplanting heeft bovendien geen zin vermits de thans bestaande gebouwen van verzoekster zo specifiek zijn ingericht op de verzorging van zwaar mentaal gehandicapten dat hieraan geen andere bestemming kan worden gegeven";

en :

"Dat het nadeel ernstig is valt niet te betwisten;
De weigering van de bouwvergunning betekent voor verzoekster een ernstig nadeel nu zij de mentaal gehandicapten dient op te vangen in een te beperkte ruimte en de werkzaamheden hierdoor worden beperkt;

In het feitenrelaas werd reeds aangegeven dat de oppervlakte per gehandicapte ligt onder de richtwaarde van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap;

Dit ruimtegebrek drukt niet alleen op de in de instellingen verblijvende gehandicapten, doch ook op het personeel;

Bovendien kan de noodoplossing om de nieuw binnengekomen gehandicapten te huisvesten in een chaletgebouwtje in de tuin niet onbepaald worden gehandhaafd (cf. stuk VII/6);

Hierdoor wordt immers ruimte van de tuin ingenomen, zijnde ruimte die anders kan gebruikt worden voor de bezigheidstherapieën van de gehandicapten";

Overwegende dat de verzoekende partij aan de Gruuthusestraat 36 te Tielt een dagcentrum en een tehuis voor mentaal gehandicapten beheert; dat sedert 1993 het dagcentrum erkend is voor 20 plaatsen en het tehuis voor 44 bedden; dat verzoekende partij op 18 juni 1996 een voorafgaande vergunning voor uitbreiding van het dagcentrum en het tehuis heeft aangevraagd; dat haar op 28 juli 1997 een, twee jaar geldige, voorafgaande vergunning tot uitbreiding van het dagcentrum met 10 plaatsen en van het tehuis met 10 bedden is verleend, tot 30 plaatsen, respectievelijk 54 bedden; dat die voorafgaande vergunning niet van voorwaarden afhankelijk blijkt gemaakt; dat verzoekende partij uiteindelijk op 20 november 1997 door het Vlaams fonds voor sociale integratie van personen met een handicap (slechts) erkend is als dagcentrum voor 30 plaatsen en als tehuis voor 44 bedden, tot 30 september 2002; dat deze erkenning geen voorwaarden bevat, maar integendeel stelt "dat aan alle erkenningsvoorwaarden is voldaan"; dat voorts niet blijkt dat de beperking van de erkenning als tehuis tot 44 bedden is ingegeven door een plaatstekort van de verzoekende partij; dat op 1 december 1997 de tien bijkomend vergunde plaatsen in het dagcentrum zijn opgevuld; dat "om de nieuw binnengekomen gehandicapten

te huisvesten" in de tuin een kleine chalet is opgericht, dienstig als therapieruimte;

Overwegende dat niet blijkt dat op enig moment de bouw van de ergoruimten die de bestreden beslissing weigert, te pas is gebracht bij de voorafgaande vergunning van 28 juli 1997 en de erkenning van 20 november 1997; dat er tussen die bouw enerzijds en de voorafgaande vergunning en de erkenning anderzijds geen verband lijkt te bestaan; dat in de huidige stand van de procedure dan ook niet wordt aangenomen dat de aangevochten weigering van de bouw van de ergoruimten een verlenging van de voorafgaande vergunning van 28 juli 1997 zal tegenhouden, noch dat zij er de oorzaak van is dat verzoekende partij niet wordt erkend voor de voorlopig vergunde, tien bijkomende bedden voor het tehuis, noch dat zij zal leiden tot het verlies van de erkenning van 20 november 1997, minstens ten dele, namelijk wat de tien bijgekomen plaatsen voor het dagcentrum betreft;

Overwegende dat de verzoekende partij haar ruimtegebrek staaft met een verwijzing naar de beschikbare oppervlakte per gehandicapte, oppervlakte die ligt beneden de "maximaal te benutten oppervlakte" die recht geeft op een bouwsubsidie van het Vlaams fonds voor sociale integratie van personen met een handicap; dat deze maximaal subsidieerbare oppervlakte naar de eigen woorden van de verzoekende partij slechts een "ideale richtwaarde" is; dat het niet halen ervan niet uit zichzelf het bestaan van een ernstig nadeel bewijst; dat het beweerdte ruimtegebrek de verzoekende partij niet belet heeft om sedert 1996 te vragen dat het aantal plaatsen in haar dagcentrum en tehuis wordt verhoogd van 64 naar 84; dat het evenmin de overheid ervan weerhouden heeft op dat verzoek, gedeeltelijk, in te gaan en verzoekende partij te erkennen voor 74 plaatsen, met bijkomende middelen tot gevolg; dat voor het voldoen aan de voorwaarden daartoe blijkbaar niet eens de chalet

vereist was die de verzoekende partij nadien nog in de tuin geplaatst heeft; dat het ruimtegebrek geen ernstig nadeel is zoals bedoeld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de verzoekende partij niet genoegzaam aantoonde dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing een nadeel dreigt te lijden dat zowel ernstig als moeilijk te herstellen is; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september 1900 negenennegentig, door :

de H. J. LUST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. LUST.